USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Bohuslava Hnízdila a soudců JUDr. Milady Tomkové, JUDr. Brigity Chrastilové, JUDr. Ludmily Valentové a Mgr. et Bc. et Ing. Radovana Havelce v právní věci **žalobce: S. K.,** zastoupen JUDr. Michalem Pacovským, advokátem, se sídlem Nad Rokoskou 38, Praha 8, proti **žalovanému: Ministerstvo vnitra,** se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 32 Az 16/2006 - 25 ze dne 31. 10. 2006,

takto:

I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

Žalobce (dále jen „stěžovatel“) brojí včasnou kasační stížností proti shora označenému rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného č. j. OAM - 1481/VL - 07 - ZA09 - 2005 ze dne 16. 2. 2006, kterým mu nebyl udělen azyl podle ustanovení § 12, § 13 a § 14 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“), a ani na něj nebyly vztaženy překážky vycestování ve smyslu ustanovení § 91 téhož zákona. O náhradě nákladů bylo rozhodnuto tak, že žádný z účastníků nemá na jejich náhradu právo.

Jako důvody kasační stížnosti uvádí stěžovatel, že žalovaný v jeho výpovědích hledá sebemenší rozpory a vyvozuje z nich nevěrohodnost žalobcových tvrzení. Stěžovatel uvádí konkrétní údaje, které žalovaný vyhodnotil jako rozporné, a které jsou přitom irelevantní, anebo jejich zdánlivou rozpornost lze vysvětlit jinak (později uvedený údaj o falešném cestovním dokladu, absence průkazu strany SSF, ale při druhém pohovoru schopnost nakreslit a popsat stranický průkaz SAD, nesrovnalost ve výpočtech, kolikrát byl stěžovatel zadržen policií, a rozpor v časovém údaji opuštění země původu ve vztahu k datu úmrtí stěžovatelovy matky). Zdroje, které žalovaný i soud použily, nejsou objektivní, jelikož sledují zejména ekonomicko-politické zájmy České republiky. Žalovaný namísto snahy o zjištění skutečného skutkového stavu pouze hledal důvody a záminky pro odůvodnění zamítavého rozhodnutí o žádosti stěžovatele. Stěžovatel má za to, že v jeho případě jsou naprosto splněny podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) azylového zákona. „Pronásledováním“ ve smyslu zákona se totiž rozumí i ohrožení života nebo svobody, pokud jsou trpěna úřady ve státě.

Vlastním důvodem k odchodu stěžovatele ze země původu bylo přitom časté zatýkání a následné bití na policejní stanici z důvodu aktivit v politické straně SSF a SAD. Na praktiky policie si v zemi původu nestěžoval, neboť by to nemělo smysl.

Kasační stížnost podal účastník řízení, z něhož napadené rozhodnutí krajského soudu vzešlo (§ 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen „s. ř. s.“), byla podána včas (§ 106 odst. 2 s. ř. s.) a stěžovatel v ní uplatňuje přípustný důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Kasační stížnost je tedy přípustná.

Po konstatování přípustnosti se Nejvyšší správní soud zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná. Zákonný pojem „přesah vlastních zájmů stěžovatele“, který je podmínkou přijatelnosti kasační stížnosti, představuje typický neurčitý právní pojem, jehož výklad provedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39. O přijatelnou kasační stížnost se podle tohoto usnesení může jednat v následujících typových případech:

1) Kasační stížnost se dotýká *právních otázek, které dosud nebyly vůbec či nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu*.

2) Kasační stížnost se týká *právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně*. Rozdílnost v judikatuře přitom může vyvstat na úrovni krajských soudů i v rámci Nejvyššího správního soudu.

3) Kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit *judikatorní odklon*, tj. Nejvyšší správní soud ve výjimečných a odůvodněných případech sezná, že je namístě změnit výklad určité právní otázky, řešené dosud správními soudy jednotně.

4) Další případ přijatelnosti kasační stížnosti bude dán tehdy, pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského soudu shledáno *zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotně - právního postavení stěžovatele*.

O zásadní právní pochybení se v konkrétním případě může jednat především tehdy, pokud:

a) Krajský soud ve svém rozhodnutí *nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu* a nelze navíc vyloučit, že k tomuto nerespektování nebude docházet i v budoucnu.

b) Krajský soud *v jednotlivém případě hrubě pochybil* při výkladu hmotného či procesního práva.

Po posouzení předložené kasační stížnosti se věnoval Nejvyšší správní soud nejprve námitce, že žalovaný v jeho výpovědích hledá pouze účelově sebemenší rozpory. Stěžovatel poté uvádí konkrétní údaje, které žalovaný vyhodnotil jako rozporné, a které jsou přitom irelevantní, nepodstatné, anebo jejich zdánlivou rozpornost lze vysvětlit jinak: později uvedený údaj o falešném cestovním dokladu, absence průkazu strany SSF, ale při druhém pohovoru schopnost nakreslit a popsat stranický průkaz SAD, nesrovnalost ve výpočtech, kolikrát byl stěžovatel zadržen policií, a rozpor v časovém údaji opuštění země původu ve vztahu k datu úmrtí stěžovatelovy matky. Nutno však uvést, že krajský soud, jehož postup

Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti hodnotí, vyšel ve svém posouzení věci z jiných - významnějších - rozporných skutečností, než stěžovatelem citovaných, a nevzal tak za své automaticky všechny úsudky správního orgánu. I při nepřevzetí všech úvah správního orgánu dospěl soud ke stejnému závěru. Jeho postup je z tohoto hlediska řádně odůvodněn a toto odůvodnění je logické, přesvědčivé a nevzbuzuje pochybnosti o řádnosti posouzení věci. Ve vztahu k nezbytnosti řádného hodnocení věci lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 191/2005 - 84, okrajově též č. j. 3 Azs 305/2004 - 52. Krajský soud vycházel z dostatečných pokladů potřebných pro rozhodnutí, ve věci provedl řádné posouzení a dospěl ke stejným závěrům jako žalovaný, své rozhodnutí přitom řádně a přesvědčivě odůvodnil. Nejvyšší správní soud přijaté závěry sdílí.

Pokud se jedná o zpochybnění objektivity informací a zdrojů (zprávy MZV ČR), které byly správním orgánem použity, pak je nutno odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 194/2005 - 85: obecné tvrzení o ekonomicko-politických zájmech ČR nemůže objektivitu těchto zpráv bez dalšího zpochybnit. Stěžovatel má za to, že v jeho případě jsou naprosto splněny podmínky pro udělení azylu dle ust. § 12 písm. a) azylového zákona, v kontextu se skutečností, že „pronásledováním“ ve smyslu zákona se rozumí i ohrožení života nebo svobody, pokud jsou trpěna úřady ve státě. Aby byla naplněna výše uvedená zákonná definice, je nezbytně nutné aby „pronásledování“ bylo prováděno, podporováno, či trpěno státními úřady. V daném případě se však stěžovatel se svými problémy s policií neobrátil ani na nadřízené orgány ani nevyužil možnosti domáhat se ochrany a podat stížnost např. k organizaci „Delhi Consumer Disputes Redressal Forum“. Jak již Nejvyšší správní soud opakovaně judikoval (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 203/2004 - 87), v takovém případě nelze negativní chování policistů vůči stěžovateli přičítat státu, resp. nelze bez dalšího učinit závěr, že domovský stát není schopen odpovídajícím způsobem ochranu před takovým jednáním zajistit. U takového jednání není naplněn jeden ze základních znaků uvedených ve výši uvedeném ustanovení, a to fakt, že toto jednání je prováděno, podporováno či trpěno úřady v domovském státě nebo že tento stát není schopen zajistit ochranu před takovým jednáním. Na takový závěr by bylo možno usuzovat naopak tehdy, pokud by stěžovatel využil více nebo všech dostupných prostředků ochrany v domovském státě, resp. pokud by se takové ochrany domáhal opakovaně, a i přes tuto skutečnost by žádná z institucí k tomu povolaných nepodnikla kroky k jeho ochraně. Za daných okolností nelze skutečnosti tvrzené stěžovatelem považovat za pronásledování ve smyslu ustanovení § 2 zákona o azylu a za této situace žalovaný jak v rozhodnutí prvého stupně, tak soud v žalobou napadeném rozhodnutí správně usoudil, že podmínky pro udělení azylu podle ust. § 12 v daném případě splněny nejsou.

Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu poskytuje dostatečnou odpověď na námitky podávané v kasační stížnosti a krajský soud se prima facie v napadeném rozsudku neodchyluje od výkladu předmětných ustanovení podaného v citovaných rozhodnutích. Nejvyšší správní soud neshledal ani žádný jiný z výše vymezených důvodů pro přijetí kasační stížnosti k věcnému projednání. Za těchto okolností Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Shledal ji proto ve smyslu ustanovení § 104a s. ř. s. nepřijatelnou a odmítl ji.

O nákladech řízení rozhodl soud podle ustanovení § 60 odst. 3 s. ř. s., podle něhož žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, jestliže byl návrh odmítnut.

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 16. srpna 2007

JUDr. Bohuslav Hnízdil
předseda senátu